

Đời người, đừng xử tệ với bản thân, đừng mong đợi từ người khác, hãy học cách làm vui chính mình

Cuộc sống mệt mỏi, bởi một nửa là do sinh tồn, một nửa lớn còn lại là do sự so bì không đáng có. Đời người không có sự công bằng tuyệt đối nhưng vẫn có sự công bằng. Và sự công bằng của ông Trời chính là bạn có được càng nhiều thì phải chịu đựng càng nhiều.

Đời người không cần quá nhiều thứ, chỉ cần sống khỏe mạnh, có một tình yêu chân thành thì đã là giàu có. Đôi khi ở một tình huống nhất định, chấp nhận lại là cách đối đãi khôn ngoan, dù là chấp nhận sự xuất hiện của một người, hay chấp nhận việc một người không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời bạn nữa. Nỗ lực rồi, trân trọng rồi, không thẹn với lòng rồi, thì những thứ khác hãy để vận mệnh quyết định. Là của bạn thì sẽ là của bạn, không phải của bạn thì cưỡng cầu cũng không được.

Nghĩ không ra thì đừng nghĩ, không có được thì không cần nữa. Nghĩ nhiều để tự làm khổ bản thân mình, có cần thiết không?

Bạn không biết được bản thân kiên cường đến mức nào, cho đến một ngày ngoài kiên cường bạn chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Khi không gắng được nữa thì hãy nói với bản thân mình một câu: “Mình mệt quá” nhưng đừng bao giờ nói rằng: “Mình không làm được” Luôn xem nhẹ để đối mặt vượt qua mọi khó khăn, đó chính là sự trưởng thành. Có rất nhiều chuyện trong cuộc sống khiến bạn gục ngã, nhưng điều thực sự làm bạn gục ngã chỉ có thể xuất phát từ trái tim bạn.

Vì thế, chúng ta cần phải trân trọng tất cả, biết đủ và sống một cách vui vẻ:

Khi chán nản và lạc lối mới phát hiện, người bản thân có thể dựa vào chính là bản thân mình. Những người đã từng bỏ rơi ta, hôm qua hay hôm nay đều khó giữ. Những người làm loạn trái tim ta, hôm nay hay ngày mai đều phiền nhiễu. Người có thể giải quyết nỗi buồn lo của ta, đều mai danh ẩn tích.

Những người bạn tri ân, cả đời khó cầu. Khi ta khó khăn, ai có thể giúp ta khi hoạn nạn? Khi ta sa sút, ai có thể bên ta vô điều kiện? Khi ta cô đơn, ai có thể khuy đầu gối nói chuyện lâu dài? Khi ta già rồi, ai có thể bầu bạn cùng ta?

Người đi, trà nguội. Thói đời nóng lạnh thất thường, càng nhìn rõ, sống càng mệt mỏi. Chúng ta đến với thế giới này bằng tiếng khóc, đó là bản thân không tự chủ được.

Người thân khóc đưa tiễn chúng ta rời đi, đó cũng là không còn cách nào khác. Giữa đi và ở, chúng ta tại sao phải làm khó bản thân mình? Sống một ngày thì vui vẻ một ngày, sống một năm thì dư dật một năm. Khi tủi thân thì

rơi nước mắt, lau đi nước mắt, đồng thời cũng lau đi muộn phiền. Khi sa sút, cắn chặt răng, đồng thời là nắm chặt hạnh phúc. Chuyện hôm nay có lớn thế nào, thì ngày mai cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Chuyện năm nay có lớn thế nào, thì năm sau cũng là chuyện không đáng nhắc đến. Chuyện đời này có lớn thế nào, đến khi nhắm mắt xuôi tay cũng là chuyện có thể có, có thể không. Dù là ai rời đi thì trái đất vẫn quay. Người hiểu bạn, thì càng phải trân trọng. Người rời bỏ bạn, thì tránh càng xa càng tốt. Đời người vừa so bì đã già. Đừng xử tệ với bản thân, đừng mong đợi từ người khác